

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2023. június 25.

XXI. évfolyam 26. szám

Évközi 12.vasárnap

„Uram, hallgass meg engem, nagy irgalmasságod szerint!”

Június 25. vasárnap

08:00 – Hálaadás

10:00 – +Imre

Német mise

18:00 – ÚJMISE

A mise után újmisés áldás és agapé

A szentmise olvasmányai:

Jer 20,10-13

Zsolt 68

Róm 5,12-15

Mt 10,26-33

Június 26. hétfő

Alexandriai Szent Cirill püspök és egyháztanító

06:30 –

Június 27. kedd:

Szent László király

06:30 –

Június 28. szerda

Szent Iréneusz püspök és vértanú

06:30 –

Június 29. csütörtök:

Szent Péter és Szent Pál apostolok

19:00 – +Matild

Június 30. péntek:

18:00 - 19:00 – Gyóntatás

19:00 –

Július 1. szombat:

19:00 –Élő Judit és családja

Július 2. vasárnap

08:00 – Szűz Mária tiszteletére

10:00 –

19:00 –

Szentmisék után Péter fillér gyűjtés!

Szt.Mónika imacsoport

Az Imaközösség ismét találkozik július 2-n, vasárnap a 10 órás szentmisén.

A hívek könyörgéséhez a következő kéréssel csatlakozunk:

"Segíts minket Urunk, hogy gyermekinket életünk példájával vezessük feléd."

A szentmise után összegyűlünk egy rövid imára.

„Az ember nagysága és nyomorúsága” – Ferenc pápa apostoli levele Blaise Pascalról

Ferenc pápa június 19-én kelt „Sublimitas et miseria hominis” „Az ember nagysága és nyomorúsága” című apostoli levelét Blaise Pascal munkásságának szentelte a francia filozófus és teológus születésének négyszázadik évfordulóján. Útitársunk, aki elkísér bennünket az igazi boldogság keresésében, a meghalt és feltámadt Úr alázatos és örömteli felismerésében - írja a Szentatya, rámutatva, hogy a zseniális gondolkodó figyelmet fordított a szegények szükségleteire is.

„Az igazság fáradhatatlan keresője”, „briliáns gondolkodó”, „mindenki anyagi szükségleteire figyelő”, „Krisztus szerelmese”, „kivételes racionalitású”, „hatalmas és nyughatatlan intelligenciájú” keresztény. Ezekkel a szavakkal határozza meg Ferenc pápa Blaise Pascal francia filozófus és teológus személyiségét a *Sublimitas et miseria hominis* című apostoli levelében, amelyet a híres gondolkodó, egyben matematikus és fizikus születésének négyszázadik évfordulójára írt, és amelyet június 19-én, az évforduló napján tett közzé. „Az ember

fensége és nyomorúsága” alkotja azt a paradoxont, amely Pascal elmékedésének és üzenetének középpontjában áll, aki 1623. június 19-én született a közép-franciaországi Clermont-ban, és mindössze 39 évesen, 1662. augusztus 19-én halt meg Párizsban – írja apostoli levelében Ferenc pápa.

A lélek ősi kérdése: „mi is valójában az ember?”

Ferenc pápa emlékeztet rá, hogy Pascal gyermekkorától kezdve egész életén át kereste az igazságot, és az értelem által fedezte fel annak jeleit különösen a matematika, a geometria, a fizika és a filozófia területén. Már fiatalon, koraéretten rendkívüli felfedezéseket tett, de ezekkel nem elégedett meg, és a nagy tudományos fejlődés évszázadában, amelyet a filozófiai és vallási szkepticizmus egyre növekvő szelleme kísért, Blaise Pascal az igazság fáradhatatlan keresőjének mutatkozott, mindig nyughatatlan volt, akit vonzottak az újabb és újabb távlatok. Ezért nem tudta elhallgattatni az emberi lélek ősi kérdését, amelyről a zsoldáros így ír: „Mi az ember, hogy megemlékezel róla, az ember fia, hogy gondot viselsz reá?” (Zsolt 8,5). „Semmi a végtelenhez képest, minden a semmihez képest” - írta Pascal egy elmékedésében a *Gondolatok* című művében, amely a halála után közzétett töredékek gyűjteménye, egy teológus és filozófus följegyzéseinek, gondolatainak posztumusz összeállítása.

Még utolsó betegségében sem zárkózik el mások elöl

Ferenc pápa szerint a négyszáz évvel ezelőtt született francia teológus alapvető hozzáállása a valósághoz való ámulattal teli ragaszkodás volt, ami arra készítette, hogy megnyíljon a tudás más dimenziói, de a társadalom felé is. Pascal például 1661-ben Párizsban kidolgozta a történelem

első tömegközlekedési hálózatának ötletét, az ún. „Carrosses à cinq sols”-t (Ötcentes kocsik). Sem a Krisztushoz való megtérése, sem a keresztény hit védelmében tett rendkívüli intellektuális erőfeszítése nem szigetelte el személyiségét a saját korától - hangsúlyozza Ferenc pápa apostoli levelében. Olyannyira figyelt a társadalmi problémákra, hogy még legutolsó betegsége órájában sem zárkózott el mások elől. Egyik életrajzírója feljegyezte szavait, amelyek Ferenc pápa szerint a nagy francia teológus „evangéliumi útjának végső lépését fejezik ki” és amelyek a következők: „Ha az orvosok igazat mondanak, és Isten megengedi, hogy felépüljek ebből a betegségből, elhatároztam, hogy életem hátralévő részében nem lesz más munkám vagy foglalkozásom, mint a szegények szolgálata”. A Szentatya meghatónak nevezi, hogy egy olyan zseniális gondolkodó, mint Blaise Pascal, élete végén nem látott más sürgősebb feladatot, minthogy energiáit az irgalmasság cselekedeteibe fektesse: „A Szentírás egyetlen tárgya a szeretet” olvassuk *Gondolatok* című feljegyzéseiben.

Elkísér bennünket az igazi boldogság keresésének útján

A pápa apostoli levelében meghatározza, hogy mit kíván kiemelni Blaise Pascal életművéből: „azt, ami gondolkodásában és életében alkalmasnak tűnik számomra, hogy korunk keresztényeit és minden jóakarátú férfit és nőt ösztönözzön az igazi boldogság keresésére”, mert Pascal „négy évszázaddal később is útítársunk marad, aki elkísér bennünket az igazi boldogság keresésében, és a hit ajándéka szerint a meghalt és feltámadt Úr alázatos és örömteli felismerésében”. A francia teológus csodálatosan beszélt az emberi állapotról, de nemcsak mint az emberi szokások szakértője, hanem mint olyan ember, aki *Gondolatai* középpontjába Jézus Krisztust és a Szentírást állította. Valóban eljutott arra a bizonyosságra, hogy - a filozófus szavaival élve – „nemcsak Istent nem ismerjük meg, csak Jézus Krisztuson keresztül, hanem önmagunkat sem ismerjük meg másként, csak Jézus Krisztuson keresztül”. Ez egy „szélsőséges”, de nem doktrinális, tanbeli kijelentés, amit Ferenc pápa tisztáz apostoli levelében.

A szeretet az egyetlen igazság, amelyre érdemes törekedni Pascal, Ferenc pápa szavai szerint „csodálatos intelligenciával rendelkező ember”, mindenki számára nyilvánvalóvá akarta tenni, hogy Isten és az igazság elválaszthatatlanok egymástól, de egyben azt is, hogy „a szeretet perspektíváján kívül nincs olyan igazság, amelyre érdemes lenne törekedni. „Az ember még magából az igazságból is bálványt csinál” - olvashatjuk a *Gondolatokban* -, „mert a szereteten kívüli igazság nem Isten, hanem az ő képmása és bálvány, amelyet nem szabad sem szeretni, sem imádni”. Ferenc pápa meg van győződve arról, hogy Blaise Pascal, aki meg akarta mutatni, hogy a keresztény vallás „tisztelőre méltó, mert jól ismerte az embert”, és „szerethető, mert az igazi jót ígéri”, élő hitével segíthet minket abban, hogy előre haladjunk e világ sötétségén és szerencsétlenségein keresztül”.

Rendkívüli tudományos szellem

Ferenc pápa felidézi Blaise gyermekkorát, aki 3 éves korában elvesztette édesanyját. Édesapja jogász és matematikus volt, akinek egyedül kellett gondoskodnia három gyermeke (Blaise és nővérei, Jacqueline és Gilberte) neveléséről, ezért Párizsba költözött a családdal, amikor Blaise mindössze kilenc éves volt. A kisfiú már akkor is saját maga bizonyította a geometriai tételeket, még mielőtt könyvekben olvasta volna őket. „1642-ben, tizenkilenc éves korában - írja a Szentatya - feltalált egy számológépet, a mi számítógépeink őseit”. Így Pascal emlékeztet bennünket az emberi ész nagyságára, és arra szólít bennünket, hogy használjuk fel azt a minket körülvevő világ megfejtésére. „Geometriai szelleme”, a természetes ész magabiztos gyakorlása szolidarissá teszi őt az igazságot kereső minden embertestvérével, és képessé teszi arra, hogy felismerje magának az értelemnek a határait, és egyúttal megnyíljon a Kinyilatkoztatás természetfeletti okainak. *Gondolataiban* egy paradoxonról számol be: „Az Egyháznak éppoly nehéz volt bebizonyítani, hogy Jézus Krisztus ember volt, azokkal szemben, akik tagadták, mint bebizonyítani azt, hogy Isten volt.

És mind a kettő egyformán nyilvánvaló volt”.

Rendelkezett a hit természetfeletti bizonyosságával

Pascal szenvedélyes Krisztus-szeretete és a szegények szolgálata nem annyira ennek a bátor tanítványnak a lelkében bekövetkezett törés jele volt, hanem inkább az evangéliumi radikalizmus felé való elmélyülését mutatta, az Úr élő igazsága felé való előretörést jelezte a kegyelem segítségével – folytatja levelében a Szentatya. Megvolt benne a hit természetfeletti bizonyossága. Meggyőződése volt, hogy a hit magasabb rendű, mint az értelem, de ez nem jelenti azt, hogy a kettő szemben áll egymással, még ha a hit „végtelenül” túl is lép az értelmen. Erről élénken vitakozott azokkal, akik nem rendelkeztek a hittel. Azt írta, hogy ezeknek a személyeknek „nem tudjuk megadni a hitet, csak az érvelés útján, arra várva, hogy Isten adja meg nekik a szív érzésén keresztül”. Pascal csodálta az ókori görög filozófusok bölcsességét, de hangsúlyozta, hogy az értelem önmagában nem képes „megoldani a legmagasabb rendű és legsürgetőbb kérdéseket”.

Életünk átfogó értelmének kérdése

A téma, amely az embert Pascal idejében a leginkább érdekelte, és ez így van ma is – emlékeztet rá Ferenc pápa, - az „sorsunk, életünk és reménységünk átfogó értelmének témája, amely egy olyan boldogság felé nyílik, amelyet nem tiltott örökkévalónak elképzelni, de amelyet Isten jogosult megadni”. A *Gondolatokban* megtaláljuk azt az alapelvet, hogy „a valóság magasabb rendű, mint az eszme” és erre kell emlékeznünk - írja Ferenc pápa - ma, amikor „a pusztító ideológiák, amelyekről továbbra is szenvedünk a gazdasági, társadalmi, antropológiai és erkölcsi szférában, követőiket a hiedelem buborékaiban tartják, ahol az eszme vette át a valóság helyét”.

Vertse Márta – Vatikán